

Луси Стивенсон Јуил
(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се догодила у Холандији.

Мари је отворила своју кутију за накит да погледа своје лепо камење. Држала га је у руци, комад по комад. Црвени, па зелени, па провидно бели.

Бака је покуцала на врата спаваће собе. „Спремна си за полазак?”

„Да!” Мари је пажљиво вратила камење у кутију.

Бака је водила Мари у библиотеку. Али не само да гледа књиге. Тамо је била изложба посебног камења Мари је била узбуђена.

Када је њихов аутобус стигао до библиотеке, Мари и бака су ушле унутра. Угледале су бројне столове пуне лепог камења. Неки су били сјајни и глатки. Други су били занимљивог облика.

Сјајни љубичасти камен

Да је рекла истину, да ли би се наљутио на њу?

„Погледај овај!” Бака је показала на велики кристал. Имао је мале плаве шиљке свуда по њему.

Други сто је био пун ситних, округлих каменчића. Мари је погледала све боје. На самом крају налазио се љубичасти камен, мали и сјајан и гładак.

Још увек немам љубичасти камен, помислила је Мари. Био би савршен за њену колекцију.

Мари се осврнула унаоколо. Бака је била за другим столом. Никог другог није било у близини. И никоме не би недостајао овај сићушни камен, зар не?

Мари је узела камен и ставила га у џеп.

Те ноћи, са љубичастим каменом безбедним у својој кутији за накит, Мари је легла у кревет.

„Спремна си за причу?” Тата је сео на кревет и отворио часопис *Пријатељ*.

Мари се ушушкала у покриваче и слушала. Прича је била о дечаку који се покајао након што је направио погрешан избор.

Док је тата читао, Мари се осећала грчеве у стомаку. Преврнула се на бок, а затим преко јастука. Али није се осећала добро. И није могла да престане да размишља о љубичастом камену.

Тата је завршио причу. „Јеси ли добро?”

Мари није знала шта да ради. Ако каже тати, можда се наљути.

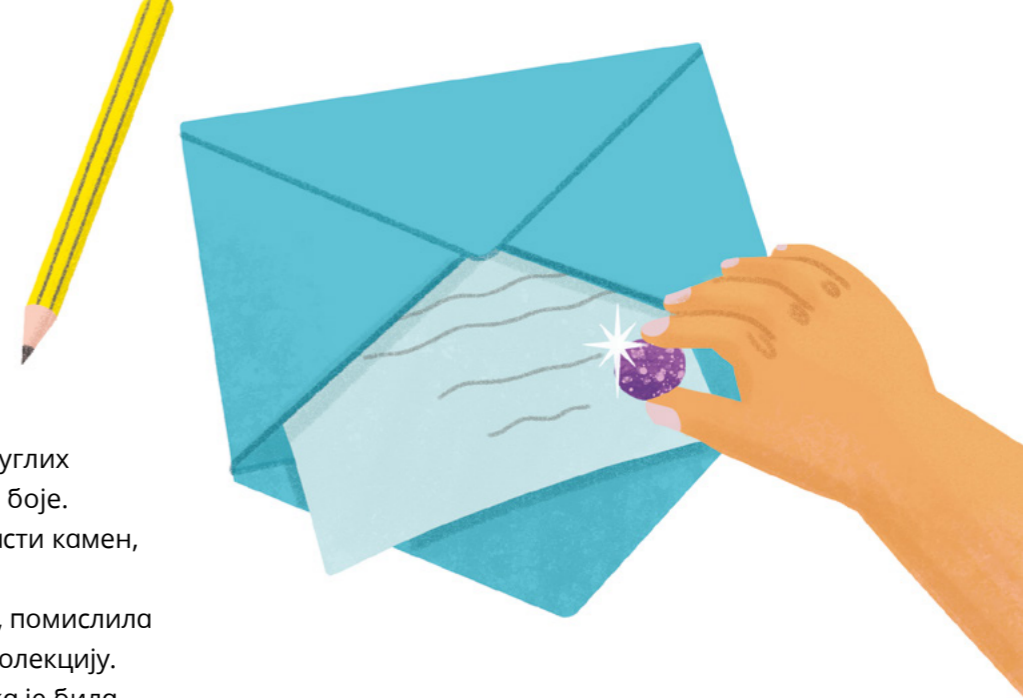
Али можда ће знати како да помогне.

Мари се полако измигољила из кревета и извадила љубичасти камен из своје кутије. „Узела сам ово данас из библиотеке.” Сузе су потекле из Марииних очију. „Стварно ми је жао.”

Тата ју је загрлио. „Увек је добро да ми кажеш истину. Поносан сам на тебе што си имала храбрости да будеш искрена.”

Мариин стомак је почео да се смирује. Тата није био љут!

ИЛУСТРАЦИЈЕ: КЕТИ РУИЗ

„И због Исуса се можемо покајати. Баш као у овој причи”, рекао је он. „Зашто не бисмо вратили каменчић у библиотеку?”

Мари је зажмурила. Не! Биће љути.”

Тата јој је положио руку на раме. „Можда ће бити мало љути. Али мислим да ће им бити драго што си га вратила. И ти ћеш се осећати много боље.”

Мари је дубоко удахнула и климнула главом. „Добро”.

Мари је извадила парче папира и почела да пише писмо. Ђ Жао ми је што сам ово узела”, написала је она. „Волео бих да то нисам урадила. Желим да то исправим.”

Убацила је писмо у коверту. Затим је унутра ставила и мали љубичасти камен.

„Вратићемо ово сутра”, рекао је тата. „Како се осећаш сада?”

„Боље”, рекла је Мари. „Постоји само још нешто што треба да урадим.”

Мари је клекнула поред свог кревета и помолила се. „Жао ми је што сам узела камен”, рекла је. „Никада више нећу красти. Хвала Ти што си ми помогао да будем храбр и поштена.”

Када се вратила у кревет, Мари је осетила мир. Сутра ће исправити грешку. И знала је да ће јој Небески Отац и Исус помоћи. Због Њих ће све бити у реду. ●